

5 September 1956.

No. 12.896

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep te 's-Gravenhage van 14 Maart 1956 betreffende den hem opgelegden aanslag tot navordering van inkomstenbelasting over het jaar 1950;

Gezien de stukken;

Overwegende, dat aan belanghebbende, die over het jaar 1950 in de inkomstenbelasting aanvankelijk was aangeslagen naar een zuiver inkomen van f.4143,- een aanslag tot navordering was opgelegd, berekend naar een zuiver inkomen van f.7143,-, tot een bedrag van f.767,50, met een verhoging van f.383,75;

Overwegende dat belanghebbende tegen dezen aanslag in beroep is gekomen bij den Raad van Beroep, die het opleggen van de verhoging ongegrond heeft geacht, doch overigens den aanslag heeft gehandhaafd, na te hebben overwogen:

"dat belanghebbende, slager van beroep, over 1950 overeenkomstig zijn aangifte is aangeslagen in de inkomstenbelasting naar een zuiver inkomen van f.4.143,-;

dat daarna door de inspectie een boekenonderzoek is ingesteld op grond waarvan de inspectie stelde dat de boekhouding zo ernstige gebreken vertoonde dat zij diende te worden verworpen;

dat vervolgens de Inspecteur de winst over het jaar 1950 nader heeft bepaald door de bruto winst te stellen op het normale percentage van circa 19% van de omzet, waaruit volgde een zuiver inkomen van f.7.143,-;

dat de Inspecteur de verwerpelijkheid van de boekhouding in zijn vertoogschrift als volgt motiveerde: op 23 september 1950 werden de oorspronkelijk in het kasboek geboekte ontvangsten verlaagd met f.300,-, terwijl de aan de boeking

ten grondslag liggende kladopgave ontbrak; op 28 oktober 1950 werd het bedrag van ontvangsten, dat door belanghebbende aan de accountant was opgegeven, verhoogd met f.400,- en op 31 oktober 1950 met f.300,-, zonder welks verhogingen het kasboek een negatief kassaldo zou hebben aangewezen; de door belanghebbende aan de accountant opgegeven ontvangsten van de week 18 tot 25 december 1950 werden met f.100,- verminderd; op 30 december 1950 werd het opgegeven bedrag verhoogd met f.500,-; aan het einde van het jaar werd voor het privé gebruik van goederen geboekt als ontvangst f.612,-, welk bedrag echter niet geboekt werd als privé-opname, zodat het resultaat van de ontvangstpost in het kasboek (terwijl in werkelijkheid geen storting plaats vond) had moeten zijn een kastekort;

dat ter zitting de Inspecteur introk het gestelde dat veranderingen in de boekhouding waren aangebracht ter bemanteling van kastekorten, doch handhaafde de onaanvaardbaarheid van de boekhouding wegens de wijzigingen, niet alleen in het kladboekje, doch in de boekhouding zelf aangebracht;

dat belanghebbende hiertegenover heeft gesteld;

1. de Inspecteur heeft bij het opleggen van de navorderingsaanslag niet gehandeld overeenkomstig het eerste en tweede lid van artikel 3 der Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomkomstenbelasting 1941; al moge de navorderingsaanslag niet ongeldig zijn, zij is wel vernietigbaar;
2. er is geen nieuw feit hetwelk de navordering zou rechtvaardigen, omdat de Inspecteur reeds bij de eerste aanslag het bruto-winstpercentage had kunnen nagaan, hebbende belanghebbende immers bij zijn aangifte een bruto-winstberekening overgelegd;
3. hoewel erkend wordt dat de boekhouding niet fraai is, zij desalniettemin niet verwerpelijk, zodat de in strijd met de boekhouding opgelegde aanslag over een f.3000,- hoger zuiver inkomen ten onrechte is opgelegd;
4. de verhoging met f.383,75 is ten onrechte opgelegd, omdat er geen sprake is van opzet of grove onachtzaamheid in de zin van artikel 4 der Zevende Uitvoeringsbeschikking;

dat de Inspecteur zowel schriftelijk als ter zitting voormelde stellingen van belanghebbende heeft weersproken behalve aangaande punt 1, waaromtrent hij toegaf dat formeel niet geheel aan de betreffende voorschriften was voldaan, doch

betoogde dat krachtens het vierde lid van artikel 3 der Zevende Uitvoeringsbeschikking geldigheid aan de aanslag niet kan worden ontzegd;

dat naar het oordeel van de Raad:

ad 1. het niet naleven van de voorschriften van artikel 3 der Zevende Uitvoeringsbeschikking de navorderingsaanslag doet zijn noch nietig noch vernietigbaar;

ad 2. er wel een nieuw feit is wanneer de boekhouding welke tot grondslag van de aangifte heeft gestrekt, zodanige feiten toont dat zij niet kan worden aanvaard;

ad 3. er inderdaad tot zulk een niet-aanvaarding moet worden besloten nu, daargelaten de ontstentenis van gegevens van het kasregister en de ettelijke veranderingen in het kladboekje, in de definitieve boekhouding - naar de Raad uit eigen aanschouwing is gebleken enige belangrijke wijzigingen zijn aangebracht ;

dat wijders de door de Inspecteur genomen grondslag van circa 19% van de omzet ter berekening van de bruto winst juist is;

ad 4. al kan niet worden ontkend dat belanghebbende zijn administratie enigszins heeft veronachtzaamd, in dit geval niet aanwezig is de grove onachtzaamheid, bedoeld in artikel 4 van voormelde uitvoeringsbeschikking; "

Overwegende dat belanghebbende als middel van cassatie stelt:

Schending of verkeerde toepassing van artikel 3 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941 en van artikel 16 van de wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, daarbij grieven aanvoerende, welke er op neerkomen:

1 dat de Raad van Beroep heeft overwogen, dat het niet voldoen aan de voorschriften van evengemeld artikel 3 den navorderingsaanslag doet zijn noch nietig noch vernietigbaar, zulks ten onrechte, omdat niet valt in te zien, waarom de Inspecteur, indien hij nalaat een voor den belastingplichtige belangrijk voorschrift na te komen, niet niet-ontvankelijk zou kunnen worden verklaard;

2<sup>e</sup> dat bij niet-naleving van gemeld artikel 3 geen waarborg bestaat, dat alle door den belastingplichtige aangevoerde argumenten in de uitspraak van den Raad van Beroep tot uiting komen, zodat zij niet aan het oordeel van den Hogen Raad zouden kunnen worden onderworpen; dat derhalve wegens deze niet-naleving vernietiging van den aanslag mag worden gevraagd;

3<sup>e</sup>. dat de Raad van Beroep de boekhouding van belanghebbende niet heeft aanvaard op grond van de overweging, dat "er inderdaad tot zulk een niet-

aanvaarding moet worden besloten nu, daargelaten de ontstentenis van gegevens van het kasregister en de ettelijke veranderingen in het kladboekje, in de definitieve boekhouding - naar de Raad uit eigen aanschouwing is gebleken - enige belangrijke wijzigingen zijn aangebracht";

dat deze overweging echter niet beslissend is:

a. omdat van ontstentenis van gegevens van het kasregister niet gesproken kan worden, aangezien belanghebbende voor zijn winkelverkoop een z.g. niet-schrijvend kasregister gebruikt;

b. omdat door de aangebrachte verbeteringen welke ter zitting van den Raad door belanghebbende zijn toegelicht - de boekhouding niet verwerpelijk is geworden; 4<sup>e</sup>. dat 's Raads uitspraak niet naar den eis der wet met redenen is omkleed, omdat niet blijkt op welks gronden de Raad in navolging van den Inspecteur heeft aangenomen, dat de bruto winst gesteld moest worden op circa 19% van den omzet, waarbij wordt opgemerkt, dat belanghebbende in zijn contra-vertuogschrift aan den Raad van Beroep de juistheid van het percentage van 19 heeft bestreden;

Overwegende dat de eerste grief faalt, omdat van een niet-ontvankelijk zijn van den Inspecteur geen sprake kan zijn, aangezien bij een geschil als het onderwerpelijke door hem geen beroep op den rechter wordt gedaan;

Overwegende dat ingevolge artikel 3, lid 4, van de Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941 de omstandigheid, dat de voorschriften van dit artikel niet zijn nageleefd, den aanslag tot navordering niet ongeldig maakt;

dat hetgeen belanghebbende in zijn tweede grief aanvoert, een afwijking van deze bepaling niet toelaat, zodat ook deze grief ongegrond is;

Overwegende dat hetgeen in de derde grief onder a is aangevoerd 's Raads uitspraak niet aantast, omdat de ontstentenis van gegevens van het kasregister in 's Raads overweging juist daargelaten is, terwijl het onder b aangevoerde evenmin tot cassatie kan leiden, omdat de Raad van Beroep op grond van de in de definitieve boekhouding aangebrachte belangrijke wijzigingen de boekhouding kon en mocht verwerpen;

Overwegende dat het in de vierde grief bedoelde contravertuogschrift niet behoort tot de stukken, waarvan de Hoge Raad vermog kennis te nemen, terwijl de Raad van Beroep na de boekhouding te hebben verworpen, zich zonder verdere motivering kon en mocht verenigen met het door den Inspecteur als normaal

aangenomen brutowinstpercentage van 19% van den omzet, zodat ook deze grief faalt;

V e r w e r p t het beroep.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Dubois, Wiarda, van der Loos en Houwing, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den vijfden September 1900 zes en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Verstraaten.

Verstraaten

Nypels